

TAROT

UN DESCANS PER AL SUBCONSCIENT

INTRODUCCIÓ

L'esforç segueix per part dels racionalistes, en separar conceptes i símbols. I si als objectes, mitjançant la ciència són definits amb conceptes, un concepte incompreensible perd tots els sentits i esdevé inservible (per exemple, "flogiste") o recupera el seu sentit (ones lluminoses, àtom) amb el devallar de les investigacions científiques. Per tant, els "conceptes" són fonamentalment històrics, i la seva efectivitat depèn de la comprensió per part dels usuaris.

Per contra, el "símbol" és dual. D'una banda, mostra i fa patent i d'altra amaga i fa alusió a una altra cosa. **La seva riquesa no resideix en els significats manifestos sinó en el conjunt d'estímuls que desencadena a nivell inconscient.** Per tant, no depèn del nivell de comprensió de les persones, d'altra banda és permanent i inextinguible, perquè perdura al llarg de diferents cultures i distints moments essent per tant, sense moment històric concret. Essent "ahistòrics". És "l'era una vegada" dels contes, que no permet identificar-los en cap lloc concret del temps o espai.

Eskenaci, a qui estem seguint en aquesta disquisició importantíssima per a la comprensió del Tarot, segueix amb el concepte de "animisme".

Per arribar al coneixement, i aquesta paraula no té el significat que a vegades se li dona de "sensatesa" sinó de plena consciència, hem de variar bàsicament la idea de que no hem d'arribar a un coneixement científic, sinó universal, o millor dit, "còsmic". S'ha d'arribar a una cosmovisió que actualment vol esser desplaçada per l'home-subjecte cartesiana. Aquesta cosmovisió primitiva se'n sol dir "animisme".

"L'animisme" és una forma de residir l'home en el cosmos, de forma que aquest no apareix com un conjunt de relacions enganxables en la seva generalitat sinó com un **animal viu**, amb qui es pot establir relacions efectives i de caire simpàtic. Això no vol dir que l'animista ignori que una perla és una perla, i que la Lluna és la Lluna, sinó que a més a més d'aquestes buides identitats, endevina una energia vital afí entre la perla i la Lluna.

Evidentment, l'animisme és una concepció comú als "primitius" als nens i a certes persones tixades com a esquizofrèniques, o similars perquè disposen d'una mentalitat "alògica", es a dir, que no pot ser quadriculada dins les xarxes de la nostra "lògica".

Per exemple, els homes que creien que la terra era sustentada per una tortuga nadadora, no eren infredotats ni inferiors a nosaltres, perquè si bé aquell coneixement no els permetia anar a la Lluna i televisar l'aconteixement, ben segur que aquest fet científic tampoc ens pot servir de res per a facilitar-nos la tasca de viure la nostra vida de forma impecable i integral.

I també hem de esmentar que la ciència, la famosa ciència, també arriba a extrems "d'autodestrucció", així amb la teoria de la relativitat d'Einstein es produeix un desencís respecte a que la ciència fos un apropament a la veritat última, i s'evidencia que per a explicar un mateix fenomen, hi ha teories satisfactòries, diferents i incompatibles entre elles.

Gerard Encausse, conegut com a "Papus", anuncia la propera mort del materialisme. Ja s'ha arribat prou lluny. En farem una mica de comentari quan parlan de la història del Tarot.

Hem parlat ja d'aquests dos mons, i s'ha de fer especial esment en la impossibilitat d'apropar-nos al Tarot, sense submergir-nos en aquest altre món que no és el quotidià, sense destruir les categories que conformen el món de cada dia, sense adoptar una postura revolucionària que haurà d'afectar la nostra pròpia forma de vida. Hem d'oblidar que el Tarot pugui ser una senzilla màquina de jugar a fer prediccions de forma sistemàtica. No és un joc més dins del món **real**. Hem de considerar el símbol, el mite i el rite per arribar a un coneixement del Tarot i que el Tarot ens dongui el coneixement còsmic.

Hem de sofrir una transformació, o millor dit, una "conversió". Una conversió radical de la nostra manera de pensar i viure.

Costé diu que un apropament màgic al Tarot pot espantar als aprenents d'endevinaire. Motiu?: La diversitat de lectures que es poden produir en fa una disciplina difícil, molt més que altres siste-

mes endevinatoris com la cartomància elemental (de la qual el Tarot és l'expressió més elaborada) o d'altres. Això és una de les raons que li ha permès al Tarot de mantenir la seva puresa fins avui dia.

Costé ens fa una deferenciació interessant entre esoterisme, mística, màgia i superstició. "L'esoterisme" és un rigorós mètode de coneixement. La "mística" un procés en principi emotiu i escassament intel·lectual, de resultats imprevisibles. La "màgia": una tècnica o ofici, com podria ser-ho la medicina, la fusteria, etc.

La "superstició" és l'etiqueta que hom sol posar a les altres tres, una excusa del món raonable per a treure's de sobre aquestes pesades càrregues.

Hem de propiciar un apropa-

ment màgic al Tarot, com deiem abans, mitjançant el ritus, aprenent l'ofici de bruixot.

També hem de propiciar un apropament esotèric al Tarot, aquest esoterisme tan desprestigiat pel creixement de les corrents racionalistes que esmentarem abans, i també per l'exèrcit de "xerraires" improvisadors i exaltats que, des de el segle XVIII, deien posseir les claus de totes les sabiduries ocultes, i a qui tan sols podem agrair que hagin actuat de pont històric entre un coneixement màntic que podia estar en extinció, fins avui amb aquesta apertura contemporània. Aquest apropament esotèric és el que abans en deiem simbòlic. Hem après a llegir una lletra però no a llegir una imatge. D'aquí vé la importància d'aprendre per poder llegir aquest formidable llibre sempre diferent i sense lletres que és el Tarot.

Finalment hem de cercar també un apropament poètic al Tarot. El coneixement dels mites ens ajudarà. Però sobre tot, el mateix Tarot ens portarà innumbrables històries, és un apassionant biblioteca universal, perpetuament variable segons la disposició de les cartes, segons el lector que les mira, segons l'estat d'ànim d'aquest lector, segons la comunicabilitat entre lector-consultant, segons les influències astrològiques i segons una tirallonga de circumstàncies que fan a aquesta obra mestra del pensament analògic al més suggestiu dels discursos. I com obra mestra que és, el Tarot te l'aventatge i el defecte que constantment es comenta a sí mateix.

He dit al començament que aquest escrit és un estudi propi, un apropament personal al Tarot. I com ja s'intueix, si aquestes fulles arriben a altres mans, també podran servir per que altres persones puguin iniciar-se en aquesta artesania, encara que els resultats forçosament han de ser diferents per les diferents persones que s'endingin dins del formidable Tarot.

I també he de deixar constància de que tot el que he escrit és un resum d'idees que comparteixo amb els autors que he anat citant i que figuren a la bibliografia que acompanyarà aquests escrits.

Arian Botey

6